

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ИМАШ ЛИ ОГЪНЧЕ?

chitanka.info

Алисън усещаше как всеки момент ще превърти. Стаята ѝ се виждаше прекалено тясна, покривката на масата — прекалено ярка, а закачалката, на която като одрани кожи висяха десетките ѝ якета, елечета и наметки, сякаш дебнеше определен миг, за да се вкопчи в гърлото ѝ със стоманените си куки и примки. Мобилният ѝ телефон се хилеше неприятно и беззъбо от нощното шкафче, където го беше захвърлила преди час-два. Беше отворила всички врати, за да може течението да прочисти въздуха, и сега завесата ѝ правеше неприлични жестове откъм балконския прозорец. Алисън можеше да се закълне, че чува как някой (лудостта например) чука на вратата на апартамента ѝ, искайки формално разрешение да се намъкне в живота ѝ, където вече се бе настанила удобно преди месец-два.

А на всичкото отгоре на кухненската маса имаше пакет цигари. Беше спряла пушенето преди две седмици (може би и това оказваше влияние на умственото ѝ състояние), но намачканият пакет „Лъки Страйк“ бе повече от реален и нагло се бе разположил по средата на масата... Сякаш бе жиголо, изтегнало се удобно в сатенените чаршафи на спалнята и приканващо похотливо с поглед: „Смееш ли да опиташ?“. Алисън тръсна глава, защото образът на жиголото започваше неумолимо да придобива чертите на Джаред. Чернокосият мираж изчезна. Цигарите — не.

„И какво ще ми стане само от една?“, запита се изморено Алисън. Като се замислеше, всъщност това беше лайтмотивът на целия ѝ живот. Какво ще ми стане, ако не завърша университета, а се хвана на работа? Какво ще ми стане от едно излизане с онзи от бара? Какво ще ми стане от един бърз секс на леглото, което още не бе изстинало от топлината и прегръдките на Джаред? Какво ще ми стане от едно пропуснато противозачатъчно? И от второ? И от двадесето? Голям късмет, а?

Късметът ѝ — онова нагло копеленце, което се бе скатавало за цели 32 години, бе се показало само колкото да я раздразни и се бе омело, взимайки със себе си дори малкото останали хубави неща в живота ѝ: съпруг, работа, семейство, приятели... Алисън невесело се замисли как явно късметът и мислите за самоубийство са две братчета, които не могат да се понасят. Когато късметът се бе изнесъл, самоубийствените пориви в мозъка ѝ се бяха разпрострели като метастази, сякаш бяха чакали първия изгоден момент, за да запълнят

всичко наоколо с образи на хапчета, примки, бръснарски ножчета и удобни за скачане балкони. В края на краищата, какво щеше да ѝ стане от едно самоубийство...

Погледът ѝ се плъзна по приготвените за ритуала аксесоари, чинно подредени на кухненския плот — макетно ножче с чисто ново острие, леген с топла вода (за да не се съсирва кръвта от прерязаните вени — „Самоубийство 101“, наръчник за начинаещи, стр. 3–18), бутилката „Джак Даниълс“ за обща анестезия, листчето и химикалката, готови да бъдат употребени за предсмъртно писмо (ако изобщо ѝ хрумнеше какво да напише — в мислите ѝ се въртяха само баналности от рода на „Сбогом и не тъжете за мен“... ха-ха, затъжили са се всички, няма що...), както и снимката на Джаред.

Докато съзнанието ѝ бе заето със самосъжеляване, ретроспекция на всичките ѝ колоритни фалове и обзор на предстоящото самоубийство, ръцете сякаш сами се плъзнаха по плота на масата, тръснаха пакета, хванаха умело излетялата от него цигара и я поставиха в устата ѝ. Още не бе успяла да оцени положението, а дясната ѝ ръка вече откриваше забутаната в джоба на халата запалка и поднасяше услужливо огънчето към осемте сантиметра грях, замаскиран като тютюн и хартия. Е, майната му. Алисън дръпна и издиша с наслада.

„Господи, това не се забравя — също като карането на колело!“, помисли си тя, докато димът бавно се стелеше из стаята. Постара се да изгони от главата си образа на детето си, протягащо ръчичка през гърлото ѝ (или през друго място...) и моли за едно бързо дръпване, докато не е дошло времето за раждане и не са почнали да го лъжат с разни биберони и пюренца. Мамка му. Това нейно въображение един ден щеше да я довърши. Пък и в крайна сметка какво щеше да му стане от една цигара? Особено като се има предвид какво бе намислила за финал на вечерта... нали?

Димът продължаваше да се завихря около нея и да оформя странни плетеници из кухнята. Алисън дори не усети как бе изпушила цигарата, бе я хвърлила разсеяно в мивката и бе запалила още една... след това още една... и още... Някаква заблудена мозъчна клетка небрежно отбеляза как цигарите в пакета не намаляват, но останалите аксони, дендрити и прочие плява из сивото ѝ вещество набързо я

пратиха да се грижи за по-сериозни работи... като вдишването и издишването на дима например.

След двадесетата (или може би петдесетата?) цигара Алисън с мъка се насили да се огледа наоколо. Едвам успя да различи силуета на кухненската врата — толкова гъст бе станал димът наоколо. Устните ѝ бяха покрити с горчивия вкус на никотина, показалецът и средният ѝ пръст пареха, а очите ѝ смъдяха от лютивия аромат на „Лъки Страйк“, който сякаш се бе просмукал навсякъде. Лявото полукълбо на мозъка ѝ крещеше да стане, да захвърли пакета на земята и да го тъпче, докато от него не остане само филтърно-тютюнево-хартиена каша, след което да излезе от затворническата килия, в която се бе превърнала кухнята ѝ, да поседне в парка и да диша с пълни гърди истински, чист, безникотинов въздух, за да прочисти мислите си от червеникавосивата мъгла, която ги бе обгърнала... Дясната половина обаче не оставаше по-назад в крясъците (само дето в тях прозираше лудост, а не отчаяние) и притикваше пакета с цигарите смело и безотговорно към ръката ѝ.

Алисън вече изобщо не се съмняваше, че ще полудее, въпросът бе единствено кога. Тъй като прецени, че няма смисъл да протака повече, тя стана с ясното намерение най-накрая да вкара в употреба ножчето и останалата част от арсенала. Вместо това обаче откри, че е седнала отново на стола до масата и пали поредната цигара. В пакета все така имаше 19 цигари, независимо от факта, че по нейна бегла преценка досега бе изпушила поне 100. Останаха 19 дори когато димът (въпреки широко отворените врати и прозорци) стана толкова гъст, че не можеше да вижда собствените си пръсти. Бяха 19 и когато се строполи на масата, останала без дъх, без гърло, без ръце, без крака и без съзнание. Последните неопиянени от никотина мозъчни клетки мимоходом фиксираха странна сюрреалистична картина — как димът се навежда грижовно над нея, взема я на ръце и нежно я носи към спалнята — след което се подчиниха на общото настроение и изпаднаха в кататония.

* * *

Алисън се събуди в прекрасно настроение. Не помнеше кога се е преместила в леглото (последният ѝ читав спомен бе как приляга на кухненската маса), но явно сънят бе направил чудеса. Тя стана, отиде до кухнята и докато си правеше кафе, разсеяно се зачуди кога, по дяволите, бе успяла да изчисти. Спомняше си смътно за някакъв много странен и сякаш стереоскопичен сън — в него тя беше бременна, мислеше за самоубийство... разни такива несвързани работи. Споменът бе толкова ярък, че докато отпиваше от кафето, неволно плъзна поглед по кухненския плот (на която нямаше нищо, разбира се — нито макетни ножчета, нито каквото и да било) и по фигурата си. Разбира се, че не беше бременна, нито пък би си помислила дори за самоубийство — що за глупости! Реши, че е крайно време да излезе да се поразходи.

* * *

Джаред седеше на бара, отпиваше бавно от чашата, пълна с леден „Джим Бийм“ и се радваше на живота, който, противно на песимистичните мрънканици на загубеняците от службата му, бе пълен с цветя и рози. Бе успял да се отърве от Алисън, бе я разубедил да го съди за бащинство, беше в бар, където никой не го познаваше, от съседната маса го бройкаше девойка със съмнителна пълнолетност и съвсем несъмнителни силиконови прелести... абе с две думи, пей, сърце! Тъкмо се чудеше откъде да подхване разговор с малолетния инфаркт, когато някой дръпна стола до него и седна, без дори да попита свободно ли е. Той се извърна раздразнен, чудейки се кой и как, дявол го взел, е успял да го открие. Учудването му бе още по-голямо, когато видя Алисън. Фигурата ѝ отново бе възвърнала стройността си (хм, нали абортите след третия месец бяха невъзможни...), а очите ѝ пламтяха в странен керемиден нюанс (ако беше малко по-трезвен, можеше да се закълне, че е червен!), вместо обикновеното зелено спокойствие.

— Здравей, Джаред — усмихна му се тя. Нещо в тази усмивка го притесни.

Алисън бръкна в чантата си и хвърли на масата леко намачкан пакет „Лъки Страйк“, който като че ли бе току-що разпечатан — стори

му се, че липсва само една цигара.
— Имаш ли огънче?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.